

Celler Kiss Tamás

**VAKUK ELŐTT, VAKUK MÖGÖTT**

úgy vagyunk itt ezen a képen,  
mint egy boldog család.  
a fényképész házhoz jött,  
és azt kérte, mosolyogjunk.  
mint az áramszünetben úgy felejtett  
villanykörték, pontosan tudtuk,  
nem ez a dolgunk. évek múltán  
az enyém majd az lesz,  
hogy ne hasonlítsak közületek  
senkire. hát most hagyjátok,  
hadd cipelődjek új fényekre,  
új, ismeretlen vakuk elé, és hadd  
látsszam ott másnak.  
nagyobb lesz a választék,  
ha egyszer kéri, mutassak  
rá önmagamra. akkor  
szeretném bennem a hibáitokat,  
és érteném a vért. az alvadtat is,  
hogy miért kellett ennyi seb.  
végül mindenből mégis csak  
magamat érteném, hogy miért  
vagyok most úgy itt köztetek,  
mint egy fényképész,  
aki képtelen veletek együtt  
mosolyogni.

*Eső, 2015/3.*